

Forfatter: Mynster, Jakob Peter

Titel: BREV TIL: Mynster, Ole Hieronymus FRA: Mynster, Jakob Peter (1811-09-09)

Citation: Mynster, Jakob Peter: "BREV TIL: Mynster, Ole Hieronymus FRA: Mynster, Jakob Peter (1811-09-09)", i *Breve fra J.P. Mynster*, Gyldendalske Baghaudling (F. Hegel), s. 43. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991707-000-shoot-L0019917070000027.pdf> (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Breve fra J.P. Mynster

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Spiellerup, 9de Septbr. 1811.

Naar man kun gjør mig til hvad jeg vil omsider, har jeg Intet imod, at man tøver dermed, og lader mig endnu en Maanedes Tiid eller to sidde i mit nærværende Liv. — Jeg har læst Müller ud, som er uudtømmelig i kraftfulde Skildringer, og i den nyeste Historie klar og sand, skiøndt ufuldstændig; han har slet Intet om Videnskaber og Kunster hos de Nyere. — Jeg har begyndt paa „Roderik Random“, som er en vederstyggelig Bog; jeg har allerede fulgt ham mange Aar og mange Miile, men har endnu ikke truffet noget skikkeligt Menneske, eller det mindste Spoer af noget Ædelt hos den Mængde fremtrædende Personer, hos Helten, eller Forfatteren, men de gemeeneste Eventyr af de gemeeneste Mennesker fortalte i de gemeeneste Udtryk; Carricaturerne ere trivielle, det Komiske i enkelte Situationer er aldrig behandlet med tilbørlig Fliid, men løber sammen i en Røre af Skiildsord, Prygl og Sviinerier; Planen synes anlagt uden mindste Kunst, kun et Aggregat af Tildragelser, og Fortællingen er uden Skiønhed og næsten uden Vittighed. Desuagtet er Bogen dog ikke uden en vis Interesse, fordi den er saa proppet fuld af nye Begivenheder, og saa fri for Raisonnement, og fordi de ilde nok sammensatte Skildringer dog i mange enkelte Partier ere efter Naturen, og Sænen virkelig er i Verden; fordi altsaa Forfatteren har seet Meget, og lagt Mærke dertil, skiøndt det rigtignok kun var gemeene Ting, han saae, og med gemeene Øine. — Vi ville bede Himlen og Forfattere om lidt Skiønt til Afvexling i Verdens Hæslighed. —

s. 44 Til videre Udførelse af hvad jeg her har sagt, bemærker jeg nu (∴: et Par Timer senere), at ved de komiske Situationer i „Don Qvixote“ — hvorefter Smollet egentlig har dannet sig, dog kun efter det Lave deri — skildrer Ærvantes først Personerne, tænker sig Eventyret nøiagtigt, og fører da Personerne med Omstændelighed, een efter een, ind i det og ud af det, saa at vi see dem og deres Adfærd; Smollet derimod jager dem skiødesløs ind deri. Hos Ærvantes bestaaer det Komiske vel ogsaa deri, at disse Personer faae Prygl, men fornemmelig i, at de bære sig ad paa den beskrevne Maade; hos Smollet er det Komiske kun Pryglene selv, uindividualiserede. —

T. t.
J. P. M.